

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

Ex lobo. De bonorum in malis offensione, eiusque tota ad sequendum
atq[ue]; vitandum ratione. Capvt X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

consistant, reperire possint, sed plerunque in summis malis hanc affectionem exprimat dolor, flectat vita innocenter ac bene acta recordatio, est ei & venia & ignoscētia locus, tantum vt animi ad se redeant, habeant in consilio voluntatem dei, eiusque iudicium & auctoritatem prorsus sequantur.

Ex Iobo de bonorum in malis offensione, eiusque tota, ad vitandum atque sequendum, ratio.

CAPVT X.

EIus in Iobo, quaeque ei acciderunt indignè, tam firma est demonstratio, vt nihil ad summam eius certitudinem queat accedere. Is enim, etsi calamitatem fortiter ferret, tamen cruciatuum magnitudine expugnato animo atque eucto, sortem arumnosam suam, in qua nullo merito suo sit coniectus, grauisimè verbis deplorat. Coluisse Deum sanctè ac sincere, iuste & integrè omnia fecisse, homines omnes officio, in primis eos qui in egestate

State constituti essent, beneficij s affectisse,
 & liberalitate sua iuuisse. Sed malam
 pro ijs gratiam sibi referri, & pro summa
 pietate incredibiles sustinere dolores, quo-
 rum grauitatem etiam vita per cruciatu
 abrupta, cupiat effugere: praestitisse ei nu-
 quam natum fuisse, & pro funesto habere
 natalem suum diem, qui tantorum malo-
 rum initium ipsi fuerit: esse certè vni-
 uersam hominum vitam ceu duram mili-
 tiam, cui aduersus tot sollicitudines, mole-
 stias, & arumnarum mille genera perpe-
 tuò conflagendum sit: commoda eius nihi-
 li esse, & summam inanitatem habere,
 non aliter ac somnium, aut vmbra, aut
 florum decus celerrimè euanescere, desi-
 nere, atque auferri: esse inclusam certis et
 exiguis spacijs, quæ nemo valeat supera-
 re. Sed frustra se cum Deo, qui potestate
 immensa sit, contendere: Quoniam autè
 inclementer habeatur, eius quæ ceu hostis
 obruatur furore, orare se ipsum vt exire è
 vita possit. Hanc ipsius confidentiam vt

C 3 super

superbam amici, qui assistebant, oppugnant: summam in Deo iustitiam & bonitatem esse, nec eos qui virtutem colat ac pietatem malis affligere, sed omnem in noxios pœnam recidere: frustra ergo suam ipsum innocentiam culpæ prætere-
re, hanc agnoscere, ac Dei vim reuereri debere. Longa hoc illi ab eo adseueratione contendunt, sed ipse vim maiestatemque cœlestem suspicere se ac reuereri, insit. Neminem enim iustum si conferatur deo, nec quenquam adeo delictorum esse expertem, ut aduersus DEVM tueri se, suamque innocentiam defendere possit. Sed decretorum cœlestium immutabilem & fixum, quamuis incomprehensibilem & à sensu ac cognitione nostra remotum ordinem. Nihil enim in terra sine causa fieri, nec incertam operum diuinorum rationem esse. Verum in animis nostris magnam rerum diuinarum caliginem, summam in iudicando esse obscuritatem. Nam interdum malis bene euenire, eos in opulē-
tia

na & prosperitate vitā agere, hoc Deum
ferre, et si illi in miserorū & pupillorū bo-
na, ceu fera & immanes bestia e lustris su-
is progressa rapina grassentur, ita vt cede-
re violentia eorum, & abdere se pra metu
eis sit neesse, agros, vineas, magna cum
iniuria sibi assignent, illorum exorbeant
sanguinem, vestes, quibus integebantur su-
perbe detrahant, vt illi frigore, nuditate,
inopia, fame contabescant: atq; in hac
inueterata malitia proteruē ac securē in-
ter dilicias ac voluptates agere, nec Dei
perceptionē interuenire putare, sed non
eundē nec bonū exitum habere: inferos e-
nim furias in alorū ceu solem liquefactas
niues momēto absumere, omnē illum quo
sublimes erant spiritum, diuitiarumque
pompan, stipularum & pulueris instar,
cū vehementior in illum venti vis incu-
buerit, esse: nec in eos tantum irā di-
uinā impetum desinere, propagari eti-
am in posteros pœnam, & eadem ruina
inuolui, vt summis in malis vitam agant,

ijs que ad extremum obruantur. Harum
 autem rerum perceptionem homines ple-
 ne adsequi non posse: nec causas explicare.
 Nam & Deum voluntate sua, nulla suo-
 rum culpa poenas infligere, ut illustri ali-
 quo signo potentie sue vim in omnium co-
 spectu ponat: hoc in se qui insons plecta-
 tur, locum habere, nec in eo Dei, qui inno-
 centiam suam per spectam habeat, autori-
 tatem ac testimonium refugere. Tota vi-
 ta se pietatem ac iustitiam coluisse, ea que
 ceu corpori addita, veste contactum fuisse,
 se ad miserorum hominum imploratione
 cum opprimerentur indignè, & omnium
 auxilio destituerentur, ad opem ferenda
 benignè semper accurrisse, pupillos ac vi-
 duas tutatum esse, eis loco parentis fuisse,
 & veluti membrum operam suam atque
 usum impertuisse: omnem à corpore atque
 animo exclusisse libidinem, nec ab hone-
 state vita villo perturbationum impulsu
 deflexisse: non appetuisse aliena, nullam
 iniuriam alicui fecisse: suos etiam, quibus
 cum

cum imperio presuerit, ab inferenda illa
absterruisse & cobibuisse: nullo vnquam
hostium suorum malo letatum: fraudule-
tiam ac fucum nulla in re adhibuisse: for-
tuna sua ac felicitatis precipuum fructum
non in se, verum alios redundasse, quod si
in his vlla sua culpa aut flagitium inter-
uenerit, tum se non refugere, quin extre-
mis malis conficiatur: contineri se Dei
manu: illum in se omnem potestatem ha-
bere, cui resistere non possit, se ab eo factum,
spiritum ac vitam ipsius beneficio duce-
re, sed optima conscientia niti ac pro in-
dubitato habere, viuere in sempiternum
seruatorem suum DEVM, qui se etiam
conditum & obrutum terra, in vitam re-
stituturus sit, eius beneficio iterum su-
premo iudicij die carne conestitum iri de-
bere, suis ipsum oculis plene intuiturum,
& numinis sanctissimi aspectu perpetuo
esse fruiturum. In eo, cum immotus per-
staret, & amici frustra orationem consu-
meret, Deus interuenit, & quidem Iobum,

C S quod

quod incitatus vi doloris, paulo longiuse-
 uectus, & oratione progressus sit obiur-
 gat: nam vt secum contendat, & iudicio-
 rum ipsius immensitatem perscrutari ve-
 lit, imparem eum, & vniuersam naturã
 esse. Hoc cum ille demisse fateretur, &
 ipsius magnitudinem suam verò indigni-
 tatem, & quod animo malis perturbato
 & euncto deliquisset, agnosceret, DEVS
 eorum qui Iobo aduersati erant, sententi-
 am reijcit, illius verò assensu confirmat.
 Hac quæ patientissimo viro euenerunt, no-
 stris verbis alibi recensita, & eodem ordi-
 ne repetita sunt, vnde, quid in his sequen-
 dum sit, constat: nam in illa perturbati-
 one nature statuendus modus est, quous-
 que progressio fiat, ne efferantur animi,
 seque maioribus malis, quibus conficiantur,
 inuoluant. Hac etsi pleniore vi ora-
 tionis & exemplorum pertractanda dein-
 cept sint, quæ tamen in ijs tenenda via sit,
 ab Ioanne Gersone Theologo, paucis sed
 pijs verbis est perscriptum. Is, aliter, in-
 quit,

quit. cum satana loquimur. si quando ille nos in desperationē adducere. aut si quando opera, quae Deus operatur in nobis, eleuare, ac omne meritum eis detrahere conatur, quos segniores nos ad bene operandum reddat. Aliter agimus, cum sistendi sumus in cōspectu diuinae maiestatis, tūc *Genes. 18.* enim nos cum sancto Abraham cinerem & puluerē esse recognoscimus, tūc nos miserimos peccatores, & omni suppliciorū genere dignos profitemur, tunc quae sūma possumus animorum nostrorum submissione veniam deprecamur, tūc quasi super terram stamus alas submittētes, quas in altercatione cum diabolo, quasi in caelo volantes extensas tenemus, vt semper & erecti coram diabolo, & humiles corā Deo reperiamur. Hec igitur in illa vicissitudine variarum rerum ad DEVM placandum accommodata ratio est, omnis vt ad indignitatem nostram mens & consideratio referatur. Nemo est tam iustus, qui non in multis delinquat: nemo

tanti aestimet conscientiam mentis sua,
 vt aduersus DEVM tueri innocentiam
 suam queat, iacent omnia praesidia consi-
 liorum atque factorum, si Deus à nobis
 requirat ea, quae ei debentur. Hoc & om-
 nes mortales claris verbis confiteri oportet,
 & magna in eo religio, magna vis est,
 ad placandum iram offensamque Dei.
 Epist. 10. 1. cap. 1. Eius apud Prophetam verbum est: Quid
 Jerem. 2. vultis mecum iudicio contendere? Desti-
 namus ergò nostra venditare, Deo au-
 toritatem omnem ac gloriam tribua-
 mus. Eius enim maiestas diffusa vndi-
 quaque est, & omnium terrarum oras,
 omnium gentium ac mortalium cor-
 da implet, vt ei omnis rectè factorum
 gloria tribuenda sit, cuius misericordia
 nostris delictis ac malis est maior: ac gra-
 tia ei sempiternæ debeantur, qui nos in
 hac rerum natura vanitati subiectos,
 Ad Rom. 8. ab interitus seruitute in sperato modo li-
 berat, vt manifestum fiat, eum laboran-
 tibus suis in omni statu adiutorem adesse.

luci ergo & perpetua mentis supplicati-
one DEVM veneremur, vt qui viola-
ta voluntatis ipsius ac deformata nostra
culpa natura poenas sufferimus, ipse af-
flictam nostram conditionem clementia
aeterna sua benignè iuuet, & has erum-
nas nostras minuat, vt consolatio-
nis sempiternae fructum be-
neficio eius diuino
referamus.

FINIS LIBRI
primi.

C 7 Elenchus